

Vladislav Stres

Vladislav Stres (*1958, Ljubljana), pesnik. Do 13. leta je živel v Predosljah pri Brdu (pri Kranju). Končal je Gimnazijo Poljane. Oče mu je umrl, ko je bil star pet let, kar ga je prisililo, da je že z 18 leti zaživel samostojno. Končal je najprej višjo stopnjo in čez čas še visoko na Ekonomski fakulteti v Ljubljani, smeri mednarodnih ekonomskih odnosov. Kot učitelj se je usposobil za predavatelja informatike, uvod v pravo in ekonomskih predmetov. Poleg statusa učitelja, planerja analitika ter podsekretarja na Ministrstvu za kulturo je izkusil tudi status samostojnega kulturnega delavca in v tistem obdobju je izdal večje število leposlovnih knjig.

LJUBEZEN DVEH BRATOV, pesniška zbirka, samozaložba,
Ljubljana 1985

V GORI ŽIVIM, pesniška zbirka, samozaložba, Ljubljana 1985

VREZI pesniški almanah, samozaložba, 1986

ZRCALO, pesniška zbirka, Obzorja, Maribor 1986

APIS, pesniška zbirka, samozaložba, Ljubljana 1987

REKI (reki, aforizmi in kratke zgodbe), samozaložba, Ljubljana
1988

SESTOP S PARNASA pesniška zbirka, samozaložba, Ljubljana
1990

PESMI O RAJU, pesniška zbirka, Založba delavska enotnost,
Ljubljana 1994

TUDI PESEM JE LAHKO NAPITEK, vodnik literarne
terapije, založba ŠENT, Ljubljana 2009

POEZIJE, pesniška zbirka, založba ŠENT, Ljubljana 2010.

MARIBORSKA LITERARNA DRUŽBA
Zbirka eDition 3

Vladislav Stres: ZRCALO

Vladislav Stres: Zrcalo

Vladislav Stres
ZRCALO

Maribor 2010

© 2010, Vladislav Stres
© 2010, Mariborska literarna družba

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-1

STRES, Vladislav

Zrcalo [Elektronski vir] / Vladislav Stres. -
El. knjiga. - Maribor : Mariborska literarna
družba, 2010. - (Zbirka eDition ; 3)

ISBN 978-961-6483-91-9

COBISS.SI-ID 64998145

*Zapisoval je trenutke, ko je spregledal,
da bi videl, kakšen je buden.*

V. S.

TAM

ZRCALO

Je jutro je noč
Mrak je tako dolg
kot jutro in noč
in vsak trenutek drugačen
Mrak vsakič temnejši
mrak vsakič svetlejši

Med dnevom in nočjo
je mavrica
in ko ji greš naproti
se rojevata nova **Dan** in **Noč**

OBOŽEVALEC

Kdo je gospodar?
Drevo ki ponuja sad
ali človek ki ga jé

In tudi On hoče biti to drevo
Hoče biti *sladek med dekletu*

GLINENA SKODELICA

Ta čaša...

je čistost resničnosti
ta pika na njej
je pika na tvojem licu

Vidiš obraz v njej

svojo piramido...
sanje prihodnosti
poiskano globoko v njej
In od tam sežeš v svetove tam daleč
tvoje roke so se razprle tja
ti cela se tam sprehajaš nasmejana
popotnik odprtih oči odprta
a le kot korenina
Vzcvetela čistost resničnosti

DEŽELA KIPOV

Kleči gleda malik in moli...
Tam zraven je On
moli h kamnitemu torzu

A nikoli se nista spogledala
drug drugega sta predobro poznala

ONA

Bom tvoj mezinec
šel bom v sobico drugega prsta
jo pregledal tretjega četrtega...
odkril bom ključ glavne sobane
tvoje sveto ime
Bom prah po katerem boš hodila po poti
bom voda ko obliva tvoja lica drsi mimo prstov
kot odsev v njej
podoživljal tvoje čutenje
Ti bom kuštral lase
veter
od daleč ali blizu
Pravijo: *Že sam glas nežnost dub...
izda ime*

SLOVO

Morje ...

Tako mirna gladina

da bi poljub dal vól

Tako tího

da bi vsaka beseda dala toplino

meni tako prostrano

da je ne bo nikoli Slišalo

TAM

Trenutek večnosti...

Trenutek spoznanja bivanja biti
trenutek poleta nad črto temé
le trenutek trenutek šibkega ptiča

Tisoče medlih raznobarvnih lučk
in le ena prava
vedno več jih je
pogled je utrujen
Vidim le še odsev
Svetloba temé zaprtih oči
Tanko hladno razlivajoče rumenilo
zaprtih oči

V dno sega hladna voda
roka drsi prek morja in prši sólze
Roka ki miri

valove
roka ki miri gladino
da prejelo bo Spoznanje

V PLAMENU

Igral se je z ognjem
potopljen v energiji
jo doživljal ustvarjal
delal je drobne napake
obliznil ga je plamen
za trenutek čudežni sij
ožgal je oči telo
prežgal je možgane
in zagrnil v temó
v kateri je
Kamen

Dan ko si najbolj trpel...

Zazira se obris drevesa

čutim da seva toploto

ko pridem bliže vidim da je ožgano

le nekaj zelenih lističev je na njem

pozabljenih od vej debla in korenin

METULJI

So ljudje, ki so obdani z žarom...
Prilete v njihovo senco,
se pogrejejo in odletijo naprej,
kot metulji.
A tudi oni...
Ko ga vprašáš za trenutek zaplahuta s krili
rekoč: Iščem sebe.

Njegove roke so bile razbrazdane.
Govoril je: Jaz lahko ustvarim ljubezen,
in šel, človek ptica. Je hodil. Njegove dlani
so bile vedno bolj razbrazdane.
Velikokrat je odšel.

Bila je ptica,
ki je čakala,
da bi lahko letela.
In čakala je ptico.

Bil sem tam,
kot senca.
Sedaj hodim tja
kot vernik.

GOLOBICE

Prišel sem v mesto.
Hodim med golobicami,
si čistijo peruti,
poletavajo za zrnji
in čakajo.

Včasih sedem.
Hodim po parku pričakovanja
omamno in sladko.
Čakam, da bi kateri postal kralj
in bi poletela k meni.

Ko sem šel po poti sebe
sem bil tako sam.

In s sabo ne nosim daril.

ONKRAJ

Gledam liste svoje rastline, košate...
in najdem se v svetu miru in glasbe,
tihoga, jasnega odzvanjanja
kristalčkov, zrn,
potem se odprejo vrata
in tam
... gibanje in dotikanje lističev trav, šepet
te moje rastline...
Pravim ji:
Tudi ti sanjaš,
toda tvoje sanje so še bolj meglene,
dolgo časa sanjaš in nato umreš,
medtem boš posejala seme, ki bo sanjalo naprej.

ON

Srečal sem moža,
lahko bi bil pesnik vseh časov.
Bil je mlad,
a bil je sam.
Noro je zaupal vase.
Govoril je: *Imam oči, ki lahko vidijo **dan...***

Oči, ki gledajo slepoto.
Oči, ki gledajo slepi svet.
Oči temè.
Oči ribe
v mrtvem morju.

Temne oči.
*Temne oči **Temè.***

LEDENA
PRINCESA IN KIP

LOTOSOV CVET

Zajemaj vodo Zajemaj vodo
iz lastnega jezera lastnega jezera
čistega čistega
mirnega mirnega
da lahko prejme da lahko
to življenje
to življenje

TISTE OČI

Vsepovsod okoli je eno
tvoje oči...
vidna skrivna os
ko greš proti njej
postane pravi prostor
In to mórje ima moč da vzvalovi...
In ni ječa trdno spečega mesta – sanj
Ni z nekim prahom pokrita
Pokrit s tišino
pozabljen od vetrov...
Tiste Oči

SENCE

Pletejo zelene vejice v **Kolobar**...
Pletejo v temí
s suhimi trsovimi trakovi
v Krogu v mrežo
okoli mene
pletejo vedno za mojim hrbtom
v krogu v Mrežo
Skozenj vidim skozenj slišim
v krogu v mrežo
vpletajo v ožji krog
v krogu ...
Sence včasih osamljene
hladne žejne
podajajo mi roke v rajanje
– z vragom
Pletejo gosto
v oklep strjuoč
napoj mamilo življenju
In nekoč bom Jaž Pletel Drugim

PAJČOLAN

Zvezde sipljejo žarke in pepel.

Hodila sem v belem pajčolanu,
da bi objela,
široko odprtih rok, celo večnost,
da bi objela
moža. Njegova usta.
Nežnost svojih sanj...
Ni ga med zvezdami.
Z zvezd se siplje pepel.

Padaj, padaj črni sneg v prepad,
zakrila sem oči.
Padaj, padaj črni sneg v prepad,
zakrila sem oči.
In hodila bom do smrti!

KIP

Gledaš me s ploskve dna.

Gledaš me iz svojega kamenega telesa.

Gledaš me ostro, kaméno.

Vidiš vse.

Drsiš po tankih, belih vodih mojega srcá.

Veš vse.

In zdrobiš Vse.

SANJI

Toplo sonce...

Ob morju porjavimo.
V mestu Besed izgubimo,
izgubimo sebe.

Nežno je opazovala svoji roki,
ki grabita po pesku
in je kot živ,
drsi, se kotali med prsti
v večnost,
s tihim sevom v očeh,
tople praznine prostora
in pozabila na zvezde.

Z valovi,
ki odhajajo
je drsela... s peskom
v kotanjo...
lebdela tik nad morjem, hité,
se dotikala z dlanjo vrhov valov...

Včasih se za trenutek vzdramljeno zazre v dalj.
*V edini, večni, zadnji **Sanji**.*

ONA

Tako lepa je,
da bi jo radi zasvojili,
ona in oni,
v pogledu, v drobnih trzljajih,
v besedah, kot sence,
išoč še tako drobne pore
do njenega imena...
Zasvojena Lepota.

PRINCESA

Bila je v sobi.
Dala je času čas,
gledala skozi okno jutro.
Pravila je, da je nevarno iti v svet
in ga poiskati.
Ni vedela, da je najbolj nevarno čakati.
Ledena princesa.

Hodili so mimo, pod njenim oknom,
v rokah so nosili nekaj oglatega, sivega.
Igrala se je z mislijo, da so to skrinjice.
Vedno, ko je kako želela odpreti
je spoznala, da je siv kamen.
In vsakič si je želela njega,
ki bi imel v rokah rož...

Hodila je v procesiji,
noseč svoj kamen,
v rokah, v srcu, v glavi.
Lovila je snežinke
padajoče iz globine neba
in delala *ledene rože*.

Včeraj sem jo videl s princem
njene oči so kot vedno lačne
polzele po telesih.

GOZD

Drevesa nam želijo ljubezni
želijo da smo enostavni preprosti
da ljubimo globoko ljubimo

Debla nam želijo ljubezni
ko vršijo v vetru
nam želijo ljubezni

Njih skorja je v ranah
z noži rezana
želijo nam ljubezni

Drevesa imajo moč
Čutiš to Moč

LUŽA

Deset let sem posvetil bogu...
Bog so drevesa
in ta ptica, ki se koplje tam pod drevesom,
ta ptica ga razume.

Otrok, ki stoji v luži
in se mi smeji,
ta otrok ga pozna

in mati, ki ga sklonjeno posluša,
ga za trenutek sreče čuti v sebi.

Da, bog je dan srečnim
in tistim, ki se igrajo z lužo.

Kaj pa on?
V njegovih očeh je krog
postavil je Cerkev.

DAROVALKA

Darovala je svoje srce in še več...
kamnitemu kipu.
Sedaj pravi, da srca nima več, niti svoje vere
ker on ni oživel.

Njene ptice umirajo
in živi življenje kapelj, ki odtekajo.
Ko bodo pomrle vse ptice, se bo ustavila,
okamnena, sevala toploto in živela neskončni sén
ko se kip ohladi, se sén prevesi v smrt.

Poleg kipa kleči in moli.
Njegove oči,
roke, kot da se počasi razpirajo...
Ne, tako se zdi, če kip zelo dolgo gledaš,
zgodí se, kot da bi gledal v zrcalo,
vidiš sebe, svoje želje,
svoje sanje...

Mimo hodijo, noseč svoj kamen
kip njé ga bo iskal z očmi
– *njega, ki ima **ptíc**.*

IGRIVA RADOST

Nabira kamenčke jih meče
hodi miže na vse strani...
Včasih za trenutek odpre oči
in jih smeje takoj zapre
da skozi njih njena golobica ne bi ušla

Pride do njega ki stoji na poti in zre
v dalj v sinje... počasi obrača glavo – v pogledu
mu pomeni Vse in več ko vse
Sklanja se da bi utrgal rožo
to stori ona in mu jo da
njemu – *kamnitemu Kipu*
Ona je vse njemu beraču
vidi se v njegovih očeh
igra se z njegovimi okamenelimi prsti
zapira in odpira mu usta če si želi
ga poljublja da bi se prebudil

Tam zraven je šel deček
nekaj časa sta skupaj smejé
nabirala in metala kamenčke
nato sta se neopazno razšla

Spominja se sebe v njegovih očeh
in se vrača k svojemu kipu
V daljavi zazira njegov obris
kako se klateč pomika po njenih stopinjah

SENCE

DVA RODOVA PRAZGODOVINE

Bili ste naši bratje.
Pobili smo vas.
Sedaj obtožujete preko grobov,
tiho nas vodite v meglice sanj
in topo neumnost samouničenja.
Vsakega izmed nas postavite v temó
in jemljete nam sij –
oslepelim tujcem, hladnim,
okrvavljenih nog...
Vzeli ste nam darovanje.

Nekoč je šel mimo mene,
v njegovih očeh je bilo začudenje smiljenje,
gubast pes.
Sprušujem se: Kdo vse se bori za nas?

Bili ste naši bratje,
a ne po krvi,
po materi Zemlji in očetu Času...

V mraku v plavajočem gibanju
sem obrnil glavo
v njegovih očeh sem videl začudenje smiljenje
globoko v gubah za mano capljajočega psa
Hodiva po isti poti v isto smer
Tam sem in tam je isto kakor tu...
Čutim prevaro svojo šibko vero
strah osamljenosti
Ko sem brcnil v kamen je šla noga skozi njega
Vame se useda želja po zaupanju predanosti
ki me trga v laž
Postaja grozljivo čudne oblike dobivajo
rastline ob poti
pošastna prikazen nekakšna ženska – nora
se pojavi pred mano in padam v moreč vrtinec
strahu v centru osamljen...
ne tam mi ponuja roko lepo dekle in še ena
z bisernim smehom
Bežim pod rokami deklic
bežita v malce različni smeri
pravita da imata oči moje matere
Razpadam na dva dela
Postali sta čudni in mene je bilo strah
njega nisem videl nikdar več
Tako zelo šibak sem bil ko sem se vrnil
šibak in prestrašen

In odnesli me bodo s sabo
noro smejoči se z mojimi razpadlimi deli
v rokah ki sploh niso roke
*kot rosa posrkan v **Senca***

OGRINJALO

Prišel je zagrnjen v temno ogrinjalo
in vedel sem da je (bil) **Bog**
Rekel je: *Skrivam se prišel sem le za trenutek*
Nato vstopa On – obsijan
Vladar tega sveta
in vedel sem da je bil **Senca**
vprašal je: *Kje je moj Brat...*

NIKAR

Nikar ne zapusti telesa
Tam zunaj je zgodovina
Tam zunaj je kletev
tisočletja krvi uničenja
trenutek Zemlje ki je jokála
Ne zapusti Telesa

TRAVNIK

Naj vsak vojak razmetan tam po polju
življenja pride na moj klic

na klic Kralja

Sem travnik

Naj vsaka trava valovi

kot bi jaz plesal

travnik počesan...

in naj spregovori **besedo**

pridi ljubim

kot nežen poljub

tisočih trav

in naj bela golobica poletí

z njega

k tvoji

da bosta dve

Beli Golobici

KEPA

Z vej pada sneg... plaf plaf
prši naokoli kot megla
ti stojiš tam in mi daješ poljub
kot dotik kot nežnost topla svetloba
V sladkem drgetu oživljajo čudovite ptice
pordelih lic princesa
snežna princesa prava princesa
govoriva si ljubi ljubim...
Dve čisti in lepi **sneženi kepi**

ENO

V objemu

Moja in tvoja žareča os se družita...
oblika telesa poka in se drobi v koščke
ptice poletavajo iz enega v drugega
in izza njih se razkriva krajina
ki vabi laboda da poleti
in pije vodo iz rajskega jezera...

*Druživa se v **Eno***

ŠEPET SKRIVNOSTI

Morje mi daje umirjenost...
šumenje morja, drsim v prostorno globino,
edino, ki se mu lahko popolnoma predam,
razpira se in razpada ječa ptic,
ki poletavajo, vstaja duh, ki preplavlja telo.

Mirna gladina rojeva val, valove, bitje centra – srca.
Gozd daje moč,
govori o zgodovini in temi preteklosti,
o boju dveh Sonc, ki sta uničili drug drugega
in padli v temó in hlad, v borbo z lastnim oklepom.

Popolni boj v sevu kačjih oči.

Na Sence okoli mene me opozarja pes
in reži na njih v svoji šibki moči.

Sén zadovoljstva, nemir toplote,
večna mladost v predenju mačke.

Odgovora kam... se učim pri otrocih, svobodnega sveta,
tam je čistost poletja, travnik, konj,
ki plaši labode in gre z njimi svojo pot,
tam so kot eno, ljudje, ki jih družijo ljubezen
*slišijo šepet **Skrivnosti**...*

KAPNIKI

KAPNIKI

*Kaplje kapnikov
padajo... temá*

drse po zasopli čaši in kaže se vsebina
Kot kapljice pijanosti kot kapljice smeha
Kot kapljice norosti

Je voda v čaši témna si nabiral blato?

Kaplje kapnikov nežno drse po licu
in ona vidi jato belih in črnih ptic

Šel je v rove daleč
slišijo se kriki in klici...
Kakšen se bo vrnil črn ali bel?

Črn

bo prinesel zlo
vedel bo za hrano ki jo imam rada
da bi jo zastrupil

Bel

bo imel sebe toploto neskončni smeh
ki pozdravlja jutro

In ona vidi jato črnih in belih ptic ki se borijo
čuti svojo solzo in ve da je popolnoma drugje tam
nato izčrpana zapusti sveti kraj
kamor se vrača

Govorica kapelj ki tiho padajo v večnost
*govorica **Kapnikov***

POLJUB

Polno lepih biserov sem nabral na prostrani obali
rad bi ti jih pokazal zelo rad
že tako je malo ljubezni že tako je malo prijateljev
in tako je hladno...

Velikokrat se premrl ustavim.
Bojim se da nekoč obstanem v temi utrujen
– zasanjam...

In peščena ura mojega življenja se bo obrnila
v odtekanje v umiranje
v noro zasmehovanje nabranih biserov
– z glasom črnih ptic.

Dobil bom krila in poletel v temó.

In od tam te bom spremljal
ti ki na obrežju nabiraš biserov za svoje Sonce
šepeč prevaro.

Ko boš dobila črna krila
te bom slavnostno poljubil
Črna ptica.

Samo enkrat si padel
v prepad temè
in iz njega je poletela
Črna ptica

DOLINA

Bila je dolina žalosti...
trave in grmi so gnili,
se v mukah rojevali
in v večnost umirali.

V reki je bila voda strupena
in zrak in vse.
Rod – grčast starec, sinovi, hčere in mati,
so čakali odrešitelja
in se prepuščali v molitvi duhu doline žalosti.
Strup v reki, zraku
je našel pot do njih,
sami so jo dolbli
v dolini žalosti.

Nebo so parali črni bliski...
oznanjajo *prihod našega boga – Smrti*
in potem je tam nekaj časa plavala bela meglica,
takoj po vojni.

V dolini žalosti
teče strup,
usta moraš imeti zaprta.

Temni modrec bi zapisal:
V dolini žalosti
je strup,
teče iz tvojih ust.

IKAR

Plavo nebo
in zvezde, kot kamenčki, topli sij.

Sedim na obali in gledam valove ...
Kdaj boš dovolj močan!
Kdaj boš vstal in odšel
po poti grmov, k pragozdu.
Kdaj boš hodil zadnji v vrsti levov!
Kdaj boš šel k zakladu, večnemu življenju
skritemu sredi pragozda.

Plavo nebo,
sedeč na obali v snu poletí,
za trenutek se izza oblakov prikaže Sonce
in oslepí.
O Ikar moj, o Ikar moj.

DVA

Vsa čutenja, ki si jih dajal
jim niso bila vredna,
potem niso bila vredna tebi
– kajti izbrana sta vsaj dva...

Vse kar so dajale roke
jim ni bilo vredno,
potem si jih spustil,
so otrpnile, se posušile,
nato si jih sovražil.

LJUDJE IZ STEN

Mi smo ljudje iz STEN
Navadno ne a če nabiramo
hitro nabereimo polno pest
raznobarvnih raznolikih kamenčkov...

Vidijo jih v bistvo
imajo oči ljudi iz STEN

Ko bodo zavladali
se bodo rodili ljudje *gozda*
nato ljudje *morja*...
Takrat bo zopet zavladal Človek

ZRCALO

Drevesce je sanjalo sebe neskončno majhno
in se sušilo do korenin
nato je sanjalo da je neskončno veliko
in gnile so korenine
potem se je duša šibka skoraj prosojna
počasi odvlekla v temó

in Zevs jo je vrgel v neki streli *na Zemljo*.

Takrat ko si bil tako nemočen da si vstajal
so bili kraj tebe se te spominjali in jokali...
Njih bolečina je vrtala vate
Iztisnjen si bil iz kosti

Zadrževal si zapirajoča vrata
iz goste megle ločnica teme in tega življenja
z zadnjim hrepenenjem v smrtnem strahu
Bili so tam daleč spredaj

Vrtelo te je okoli osi ko si gledal obraze
smejoče spačene in vedno hitreje
hodil v oči velikega Sna...

Ko si bil čisto njihov
so ti pokazali na šibko svetlobo
za trenutek se ti je zdelo da so to ljudje
tvoja žalujoča mati brat
nato si se potuhnil in napadel kot zver
Takrat si drugič dokončno umrl

Slišal se je stok čisto drugačen
kot vaze ko ji postane voda pretežka
kot pokanje zidu ko se pogreza vase
kot prezir kot bolečina v samem sebi

Zjutraj so ga videli
bil je siv bled in odtujen
odšel je po poti in storil smrt
Tako je mati pokopala dva sinova
Roke so se ji tresle
in ko je počasi dvignila *oči*
si videl da v njih ni več *niti solza*

PROMETEJ

Padli so bogovi...
Zamenjali so se bogovi.
Prometej je v večni bolečini žgan,
za železnimi vrati ujet.

In zamenjala se je vera.

Oči, ki so gledale v oči,
so pogledale v nebo.
In roke, ki so bile v krogu podane
– medtem ko so klicali svojih moči,
so se razprle.

Kleči s steklenimi očmi srne
pred levom...
In jastreb kroži nad človekom,
ko krenil je nazaj na svoji poti prek puščave,
da bi jo podredil
in da odpadle bi verige
in da razpadla bi železna vrata
in spregledalo bi zastrto oko – večnosti.

In jastreb Prometeju kljuje *srce*.
Vsako Noč.

VRAN

Nad gozdom leti črni vran...
mogočna krila razprostira pred Soncem.
Na Zemljo pada senca, hladen mrak.
V hladu hite ljudje, zgrbljeni,
vsak vase se zapre
in žalostne pesmi pojó,
pesmi o hladni, rumeni pegi.

In pesem vstaja.
In pesem kliče
in pesem si podaja roke,
kot travniške bilke v dihu pomladi, raste.

Že se kaže izza hladnih gora
deželi vklenjeni v led,
ki Sonce prikliče vedno redkeje,
vedno teže premaga sovraštvo,
ki kot *Temna ptica poletí k Soncu.*

SEJAVKA

Stara sejavka hodi med debli
in jim v krogu reže skorjo,
popkovino, ki veže z zemljo.
Hodi med črnimi in okamnelimi debli
ter seje semena, tam kjer klijejo mlada drevesca,
kamnitemu gozdu nevidna.

In ko te srepo pogleda,
pride in položi roko nate,
da se v okamnelem deblu stori razpoka.
Takrat vklenjeno, zasanjano listje zvonko zašelesti.

In razvije se kamnita krogla.
Razpadaš na krogle.
In krešejo se mavrične barve, ki se borijo.
Ti proti tujcu.
Tako da boš razkosan že tu na zemlji,
v lastnem telesu,
nisi več gospodar.

In kot da bi klicala dežja
je rekla: Preroki vstanite...
In v gozdu je odmevalo
... vstanite iz bolečine, iz prezira.
Dotikala sem se vas, posadila sem vas...
umreti morate, napol mrtvi velikani,
sinovi Titanov.

*In prepustite dom **novemu Rodu.***

POT K SONCU

Pot k svojemu uresničenju

Razbil je jajčno lupino *trdo*
iztrgan iz klešč *je stekel*
in se tam na drugi *strani*
prilepil za magnet *železni človek.*

In zopet bo gnil *prhnel*
dokler ga ne preraste *in vklene*
trda lupina

PEGE

Dežela senc in daljnega rumenega sonca.

Temna roka mi prekriva oči,
da ne bi videl
in jih odkrije da bi oslepel.

In našel sem jo v plamenečem dnevu...
Iz oči bi švigal ogenj.
Ona se je čudila
Izgorel sem v njenem objemu.

IGRA

Daš ne daš
daš ne daš
daš ne daš...
daš.

Vkopal sem jo
ulil sem jo v kamen
belo golobico
- tvojo *Dušo*

*Vse kar imaš si dobil **od mene***

MEGLICE

* * *

Bog je nad besedo **Bog**, nad vsem,
je samo ljubezen, ki je lahko tudi preizkušnja.
Če preizkušnjo, zmoremo, se veselimo
in drugi z nami, če izgubimo, se učimo v osami.

* * *

Menihi so ljudje, ki bi radi postali balončki.
Samo bog ima iglo ...

* * *

Zaradi višje ljubezni je preziral ljubezen danes.
Isti je bil naslednji dan.

* * *

Majhno plačilo – za veliko sužnost,
za žive majhnih moči,
ki s sužnji postanejo velike.

* * *

Miš dobi strihnin,
človek misel...
Rezultat je isti.

* * *

*Tvoj sirček je preblisk **Raja**.*

* * *

Ko škiliš in vidiš enojno,
je en vtikač izključen.

* * *

Bog je nad tabo, v rokah drži sekiro.

* * *

In vrači celo življenje samo valijo črna jajca,
sedajo na najbolj bela
– zato imajo oči.

* * *

In nočni ptič dela svoje telo
nekje v bermudskem trikotniku.

* * *

Menihi bodo uničili človeški rod,
da bi Bog lahko pričel z novim...

* * *

Rak je življenje v življenju.
*Norost je Duša v **Duši**.*

DAR

Ko si dober, te spremlja nesreča
ko si slab – sreča.
Bog je s teboj.

Ko nisi, padeš,
ko padeš, spoznaš.
In padeš še enkrat.

Potem v svojih očeh rasteš
in rad bi odvrigel breme mogočnega hrbta,
izpulil roko, ki grabi prst,
da postal bi *Kresnica na Nebu*.

MOČI

Prerokba črne žene,
da boš izgubil sina v gorah,
je prekletstvo.
Dala ti ga je, vtakala ti ga je v kožo
tam kjer se te je dotikala
in sedaj ga nosiš s sabo.

Zase so izbrali nesmrtnost.
Kupujejo tvojo Dušo za svoje večno življenje.
Ti si voda žejnim nesmrtnosti.

V tvoj beli puh je *naredil križ*
in naredil razpoko
in vanj dal – ***svoj puh.***

PREROKBA

Za Železnimi ljudmi bodo prišli Stekleni
ubijali se bodo med sabo
a ne z rokami z gnusom
Drug drugemu se bodo gnusili

In črni tujci bodo hodili med nami
za njihovim hrbtom bo raslo sijoče *Belo mesto*

SRCE NEBA

Vsi iščejo *Besedo*.
Peščeno zrno se iščoč klati
v velikem kupu peska
in omaga ovito v nesmislu nič.

A ta **Beseda** sploh ni **Beseda**,
v tem pesku je le eno zrno, prozorno,
belina, ki z zlatimi žarki veže
krušeče kamene malenkosti.

Iskati bi morali sebe.
Do beline se pride, ko ploveš v žarku
iz svojih oči.
Dotikati bi se morale roke...

In ta biser je tuj?

DVE ČISTO MAJHNI SONCI

Tvoji poljubi prebujajo
moje speče kraljestvo,
ki vstaja in trka na vrata
tvojih spečih soban.

Spominjaj se svojega zlatega kipca.

Ko te poljubljam,
vidim kako raste zlati kipec v tebi,
ko se dotikam tvojih rok
*čutim tvoj **Sij.***

POT

Šel sem po svoji poti,
ob njej sem našel rožo,
njen vonj mi je dal belo seme,
posadil sem ga v svojem vrtu.
In oči so dobile sij.

Tam v daljavi se izgublja kot bela nit
mojega smisla.

*Tam gori je **Belo Jezero**
tam, tam doli je **Belo Mórje.***

PANDORA

Prišla je v beli lupini
s čarobnim nasmehom lepote
me z vijočimi rokami pritegnila k sebi
in mi dala poljub

Tako sem postal njen suženj Dala
mi je čas na ramena
Rekla je da še pride
in res včasih je šel njen beli voz mimo
in po telefonu sem slišal daljni glas

Duša ki je stopala pred njo
je bila moj vabnik moj snubec

Zlo v dobrem
Vrgel sem **kamen** v **Zrcalo**
v njen neizpolnjeni in izpolnjeni *moj Jaž*
ki ga je pred sabo nosila ***Pan-do-rá***

PANDORA II

Pot v *Zrcalu* je ozka skalnata
strupeno prhneča

V njenem šopku rož

je življenje šestih Bud

in me vsako noč tiho vabi v hišo temé

na oni strani reke

kje je nebo sesirjeno in Zemlja **Balon**

POTOP

Atlantida se ni nikoli potopila
ker je bila vedno tam spodaj,
pod morjem.
Samo lovci so odprli lopute.
To je bil zadnji poraz zlatega rodu.

Pod morjem hočem jaz živeti,
biti tam z dekletom,
s stvarmi, ki jih je premočila voda,
vdihavati zrak, ki je bil prej mehurček.
Bila bi Sonci.

OBISK

OBISK

Naprej v temi neskončnosti,
neskončnosti, neskončnosti, neskončnosti tebe
se zasveti os, rdeča bil, vklenjena os
in zraste, sili po hrbtenici k čelu,
prepoji te s svojim sijem in očisti.

PLESALKA ROCK N'ROLLA

Ko plešeš Rock n'roll je
kot da se ti noge dotikajo vrhov valov morja
svojega morja.
Kot ponos konja
je biser v tvojem čelu.

Kot beli labod v letu si lahkotna
in svobodna.
Kot veter si igriva.

V tvojih očeh je solza
v tvojih ustih je dih
ki bi ga rad pil
in bil s tabo
in bil tudi *tí*.

Vražji ptič čara barvam smeh – ljudi
in golta ga v hlad popolne téme
potaplja te v žarečo rdečo reko
ti odpira usta, vleče te za nos
in te prebada.

SIZIF

Utrujen sem od tebe Bog
utrujen sem od vas, ki mu požete hvalnice
vračī.
Utrujen sem od teže.

Nebo bom preklel
vanj krogle ognjene, nabuhle
koničaste vrgel
izgnal v tvoje naročje, v tvoja usta
svojo norost.
Skalo na ramah bom zdrobil v prah.
Da nam boš dal mir.

Človek je to kar je
in pusti ga pri miru
in ko si bo sam svoj, svoboden
izlizal rane bo vstal *nov, čist in bel.*

PESTI

S Stisnjeno Pestjo Gledam S Srdom Proti Nebu
in čutim Korenine Zemlje
in čutim kako odpada Črno breme jastreba
z utrujenih ramen.

Samo telo bom vprašal – On je bog.
Samo tam, kjer so rože doma
in čisti žuboreči smeh – potoka, bom vprašal
samo svoj sij bom vprašal – On je bog.

Prebuja se srce Zemlje
morda prepozno, morda nevedno...
Ptice se spuščajo vse nižje
skupaj, granitno težkó in hočejo odgovor
ko bodo odletele
bo Črn dež padal v naše Oči.
Bíl v nas – Tiho rdeče z razžarjenim robom.
Bíl v nas – Nem neskončni krik.
V nas in kosil Smrt.

Nekoč ti drobil je dušo jastreb

in ti jemal cvet za cvetom z belega telesa
danes iz kljuna je rodil pijavko
in jo lepi na tvoj sên
da ti dušo trzajočo izsesa.

DIH POMLADI

Naj v vetru dih pomladi veje
in naj metulji vstajajo z vonjem róz
naj veje prek tvojih ust očí in las
in te naj zlatí
dih pomladi

BILA JE...

Ko je globoko padel
ko ga je zelo bolelo
je pričel piti vodo bolečine
in se odžejal.

Ko je prišel iz témne sobe
je ogovarjal mlada dekleta
Nosferatu.

Letajo kot netopirji
škrebčejejo kako grešiti
in sesajo Krindo.

RAZTRGAN

Nisi se stisnil v dve gubi
obdal s strdom znoja
in čakal svetlobe, da zapiha veter
da mine.

Nisi z besom dvignil glavo
in gledal z očmi, ki ubijajo
ker si se bal
velike **Sence**
ker si bil v témnem, tujem domu
in nisi vedel za moč svojih očetov.

In bil si *raztrgan*.

Ko se para človeka na kose
preteče veliko krvi
in ko se dleto drobi v kosti
kričijo zobje – Belo v očeh kličejo Smrti.

USPAVANKA

Na tvojem čelu je rdeči biser
zeleni biser, rdeči biser.
Tvoj nosk je pokrit z zvezdicami.
Tvoja brada je Lunica
ščip, ščip, mlaj – ščip, ščip, mlaj
polna Lunica.
Na tvojem ličku je Sonček
in na drugem ličku je Sonček.

LJUBIMCA

Plavala sva ti kraj mene
dihnila s srcem morja...
se znašla v prostoru – svojem svetu.
In dobil sem tvoj zven v srce...
Je za trenutek – je bila soba iz ogledal očiščenja
in dva ki se zdrzneta kot da ni njuno.
In potem oči gledajo gladino ki jo odmikajo roke:
O ti morje srečen sem morje mati
In potem potem vesta da nista – dva
da bosta vselej **Eno**

SEN

Sên je kača *ki te pelje...*

proč *od jablane*

proč *od ljube béle*

proč *v kotanjo*

proč *v skalnate vrhé*

da boš *petelin*

tam *sam*

– *v odmev*

sam velik – *in neumen*

sam – *in ničén*

Sên je kača ki te pelje *v laž*
Sên je kača ki jo jahaš *v gnezdo*
je ptica *rdečeočna*
je hladna *slast in bôl*
Sên je kača *ki pripne razpetega te med drevesi*
Sên ti spodmika *noge*
te kobaca po *zraku*
Sên se splazi skozi tvoje *grlo*
Sên ti gleda skozi *desno oko*
skozi *levo oko*
skozi *tretje oko*
Sên si tí
s tvojim smehom se Smejí

REKA

V Črni reki plavajo Bela Telesa
v črni reki prostora plavajo bela telesa
sami so – ničesar ne vidijo
jočejo – kot sveče dogorevajo

Če bi vedeli da so ribe
bi se družili v jate
če bi vedeli za svojo belino
bi jata dobila oči

A v črni reki tonejo – jih nosi ona
z rokami v grozi grabijo
s **Črnimi Kriki Kričijo**

Črna jata ptic
se je usedla
na desno stran tehtnice
na levo stran
potem se je zakotalilo srcé
mesto je okamnélo tihi zvoni
so postajali vse glasnejši močnejši
in zdrobili v svoji pèsti v prah
In Bogovi so se strašno krohotali
ko so se dokopali prestola

DVE POTI

Kje je bog
v tebi ali izven tebe?
Kje je bog
je v tebi ali pride vate?
Je seme položeno v srce
ali cvet drevesa?

Biti, ne biti...?

Ali naj se Sizifu skala preobteži, da umre
ali naj v boli krvavečih prstov umira?

Biti, ne biti..?

Naj srca bijejo
naj bijejo močno
in naj se ljubijo.
Ti, ki z rokami trebiš trnje izpred oči
da bi spregledal
ne storiš popolno, a storiš z močjo
zato ti prsti krvavijo
skale odmikaš in delaš pot.
Za tvojim hrbtom vedno močnejše bije srce
v Srcu Srca je Beli Dom
Tam vesele pesmi pojó
tam pred durmi te očistijo
in ti posteljo posteljejo
da si odpočiješ v toplem domu.
Pil srečen boš slasti – ples vetra sreče
da zmogel boš nazaj
trebiti skale pred reko življenja
trebiti trnje pred svojimi očmi.

POT

DEKLICA

Lubika moja nežno poljublja v noč
da bi poljubi k meni prišli
da bi me vase ovili
da bi se spomnil – ptič
na ptico na njó
na dva ki želita drug drugemu srečo

V samotni sobi toči solzé
v samotni sobi toči srčne solzé
v samotni sobi čaka na té

v samotni sobi je balo uredila

je na trhli pod stopila
je padla v témo v kriké
je tiho kričala in mislila nate

Glej v belem v hladu brodi po snegu
in póje
vrača se k domu
tudi on bo tjakaj prišel

VETER

Takrat ko umiramo
prične pihati hladni veter
ki ga nismo nikoli čutili.

Ker smo bili dovolj močni
ker smo *celo življenje Goreli.*

DREVO

Si slišal ptičev žvrgolenje
to polnost predenja slasti...

Si storil razpoko v deblo

~~v mrežo...~~

jo z rokó razširil

vanjo v GOSTO stopil

jo za seboj zaprl

dal deblu kapljo belo sebe
krošnji žejni živetih lepot
in smeha...

Si znova v človeka se rodil
v nežnost ki ni še videna
– V ČLOVEKA.

Ko bi razumel bi bil v Raju
*ko bi slišal govorico **Débel?***

SANJA

Zaradi sanj si me pustila...
zaradi sanj si name pozabila
zaradi barv risanih pred tvojimi očmi
zaradi obljube Raja – nežnosti
vonjav in smeha
zaradi biserne ogrlice
neskončno čistega sveta
zaradi vrača zlega
si mene zapustila draga.

Padamo, drug za drugim padamo
najvišja drevesa
v kamen ujetega človeka (telesa)

ptice raz glave (...)
letijo v nebó.

SINJA SANJA

Sinja Sanja črna ptica
v sivem tiho bela – lepa snežna...
Sinja Sanja je roké razprla
v nežnem plesu
Sinja Sanja mi je glavo objela
in me poljubila
Sinja Sanja me je vase vpila
– *in postal sem*
Sinja Sanja Črna Ptica

PTICE

Ptice priletite, ptice priletite
fanta obkrožite
saj je fantič lep, močan.
Ptice vé, ki ste nevidne
ptice vétra, ptice sná
fanta obkrožite, vé ki ga ljubite.

Ptice priletite iz vrhov dreves
iz oči in ustnic
moje drage ljubice

v hrepenenje
tího in priprto
– v mene
v moje *telo*.

Sonček ni balonček

je skrivna, sladka sončna vez
med njo in tabo
je sončna vez zaupanja.

PTICI

*Iz oči v oči je sončni žarek
in je dom en sam...*

Stojiva na skali in gledava valove
besede vstajajo kot vál morjá...
S kljuni drug proti drugemu obrnjena
ptici s krili se dotikava.

Iz oči v oči je sončni žarek
némo rečes
iz oči v oči je Sončni žarek
reče moj žuborenja glas.

Za trenutek in slutim tudi tebe
poletim prek morja v gnezdo.

In že postajaš beli **Labod**
vetriču poletja krog sebe.

SONCA

Tisoč sonc raztresenih vsepovsod
v meni sije v jutro
tisoč sonc raztresenih vsepovsod
v tebi draga
Z dotiki jih prebujava
s poljubi jih prižigava

Kot cvetovi nežnih ustnic se razpirajo
še zadnji ostanki ječe skritih stekelc
se topijo...
Dolgo dolgo poletje

Objeta z dotiki kličeva
dolgo predano ta njih »šepet«
kot da strune zlate harfe srca
topline tvoje lovijo zvenijo
se kot trave upogibajo vstajajo...
*Dolgo dolgo **Poletje***

HIŠA MORE

Vihar umiranja
neskončno trpke solze tihega ihtenja...
Speč pokrit je z vélom môre.

Težka, nema, trda kepa diha
ovita s tvojimi očmi...
trepetanje gorečih listov zastekljuje
roje nórih malih netopirjev.
Osamljeni suličar ubija kralja
oko v središču čéla!
S kresnicami prižigajo se oglja
kresovi **Krvnikovih Moči**...

Mravlje z zlatimi čeveljčki vstopajo
v slike sten
trave razgrinjajo, se s Spominom seznanjajo
uganke daljne – bajke trav Sfinge šepetajo...
bele plodove sprijaznjenja obirajo
vse opičje tovore ven nosijo.

Kot semenj prihajajo, odhajajo *Sence*
od **Vsepovsod**.

POLETJE

Kako sem srečen da živim!
Kako sem srečen da Gorim!
Da se »izliva vsa ta kri«
da sem Rumena; Zelen – Rdeč; In Bel!
Kako sem srečen da živim.

Kako sem srečen da hrepenim
hodim po sledih »tvojih stopinj«
s tvojim, tvojim smehom se smejim
tvoje predem bele niti
tvoj šepet tako Poznam.

DVE DREVESI

Vsaka kaplja mojega telesa
– vode ubogega sija hrepeni po tebi.
In zopet se (kot izvir) prebujam –
pomladno drevo.

Daril rodim na prstih svojih rok
daril srca – zate draga
pomladno Drevo...

JIN JANG

Padal sem v njeno levo oko
v objem njenega telesa.
Ona je padala vame
v moje levo oko, skozi svoje desno.
Kot dve kaplji sva drsela drug v drugega
in drug iz drugega.

Dve kapljici Jin Janga.

V prostoru zenice sija in kotanje
Lun in Sonc – Jin Janga.

Na začetku je bil *Dotik*
in dotik je bil *Vse*
in dotik si bil *Ti*
Tako je bil premagan *Spanec*
in postavljen si bil trdno na *Zemljo*
... iz blodne daljne krvave *môre*

motto V. S.

GORA

Vse klice srca...
trenutke svetle – čiste in-u lepe
vse kar sva ljubila
skupaj sva zbrala
kot biserno ogrlico.

Vse kar si ljubila
in ljubil sem jaz
cvetove travnika, drevesa, živali
pa tudi ljudi
skupaj sva zbrala
sva GORA postala.

*Ovila si me – vase me skrila,
v svoje živo obzidje iz sončnih trav...
sva Gora postala
sva **Gora oba.***

MOJA USPAVANKA

Ptice jaz hočem spati
Žarki moji pomirite se...
moje barve moči pustite me
Jaz se hočem potopiti v svoj *Mikrokozmos*

METULJ

Človek je kot metulj
gosenica zapredena buba
Večkrat se mora v življenju leviti
– odvreči lupino
da najmlajši JAZ
postane njegov – ***Obraz***

MARJETICA

Deklica vsega si me omedila...
s svojim nežnim dotikom – čebela
moj nos moja usta
moje očke moje čelo

Sredi puščave je zrasel cvet
k tebi se zazrl
vonja dal *k tebi se odprl*

NARASLE VODE

Reka ne potrebuje svetlobe misli neba...

Reka je ena

je iz samih cvetov.

Naj narastejo vode.

Reka ne potrebuje svetlobe misli neba

le misel bogastva srca.

Ne mara črnih mož v dolgih plaščih

ki z mislijo, zavito v zlato uganko sanj

s pametjo razdirajo svet.

Reka ne potrebuje svetlobe misli zlobe neba

lahko je tudi sama.

Ne mara črnih mož, ki nosijo rezilo v rokah

in molijo k njemu.

Reka

v sebi ima skrite koščke sveta...

svojo kraljevsko palačo dve

sonci rdeči, mačje oči

tigra... , poljube ustnic ljudi

dotik otroka, posajeno rožo ki rase

med travami skrite žuželke

njih labni sij – glasove, trobente čistosti.

ORFEJ

pesmi o Orfeju

Pletem rože v venec
in so rože glave ...
Ne bom mogel splesti Gore
Apis trudni – zeleni Jurij

Silna je moč kresnic morja
črnih mož z lijakom v glavi
Silna je moč ljudi **brez spomina**

GORA II

Strašna bo usoda Gore...
ti, ki Tam stojiš – ves zlat
Ti, ki mahaš z mečem
saj te bo odplavil veter tam od zgoraj...
Gromoglasni iz vseh src.

Strašna bo usoda Gore
ko lomijo se srca – najmočnejša
kot da trejo se orehi.
Strašna, kot vulkan
bo ta povodenj.

Za malo slasti
za to malo – da si človek
da si seme v morju
da si kapljica v morju
bo plačilo ...
Najprej tu in tam
nato nas vseh – **SMRT**.

granatno jabolko

Granatno jabolko kujem
iz cvetov slasti ustnic ljudi
iz smeha póletja inu lepote

ORFEJ

Vrhovi dreves vedenja mi dajo
v roko palico
oblečejo faraonsko kuto.

Kamorkoli grem, med ljudi...
vsaj en biser tak dobim.

Ko sem s seboj
se spominjam Orfeja.

KOZMOS SE DOTIKA SLEHERNEGA DELČKA NAŠEGA BIVANJA

Zbirko »Zrcalo« objavljamo vnovič. Prva izdaja je izšla leta 1986 pri založbi Obzorja v nekoliko lajbahovski opremi, avtor pa je tudi menil, da je bil takrat Herman Vogel »trd« urednik in mu ni dovoljeval prevelikih odstopanj od običajne podobe teksta. Sedanja izdaja upošteva avtorjeve pripombe.

Gre za obsežnejšo zbirko pesmi in je izbor iz daljšega obdobja, urejen kronološko. Zbirko sestavlja šest ciklov, razdelkov, skozi katere teče neprekinjen pesniški tok in jih povezuje, kar se nanaša predvsem na svojski izbor besedišča mešanice abstraktnih izrazov, z veliko začetnico zapisanih besed, ki se spreminjajo tako v imena, imen in konkretnih podob. Naslov »Zrcalo« je metonimičen, po eni od pesmi, in ne izraža celote zbirke, a vendar jo kot simbol nadgrajuje. Kaže na nekaj, v čemer je prisotna neka višja stopnja avtorske namere – z izbiro naslova »Zrcalo« je izražena svojevrstna eklektičnost zbirke, kajti zrcalo odraža vse, tudi tisto, kar ni znotraj naše pozornosti. Kot pravi A. F. Losev – tudi v najmanjšem koščku zrcala se odraža vse stvarstvo. Hkrati zrcalo nosi simboliko duše/duševnosti, a te z zapisom ne izčrpamo, temveč jo v najboljšem primeru le razkopljemo.

Morda se bo komu zdela oznaka »eklektičnost« preostra, a pri Stresu to predstavlja pesniški postopek in s tem konstituira njegovo poezijo. Že iz same tipografije je namreč jasno, da obstaja v njej več slojev stvarnosti, ki jih postopek kliče kot neke podrutine v programiranju. To je lahko samocitiranje, navajanje besedil, ki spadajo v druge, nepesniške žanre. Potem so tu sklici znotraj pesmi, ki so bodisi citat ali indeks, kazalec.

Zaradi lažje berljivosti smo v tej izdaji besede v kapitalah zamenjali s krepkim tiskom. Te indeksne besede so večinoma kategorije, ki pripadajo filozofsko-teozofskemu diskurzu, delujejo kot aluzija in se nahajajo na robu pesniškega besedila kot kazalci v kontekst. Tako dobimo pri pesmih Vladislava Stresa izrazit občutek intertekstnosti, tudi zaradi razpršenosti (pomenljivih povečanih razdalj med besedami oziroma deli stavka). Pesnikov trud (v zelo elementarnem pomenu poiesis, »proizvodnje«) je prav odpiranje prostora pesmi za vse te svetove. Dogaja se v zanosu, ki se dotika svetopisemskega besedila. Tudi kot prerokba.

Pomembno je, da je besedilo tisto, kar je vidno, in je manj tisto, kar je izgovorjeno. Pesem je zapisana kot lotosov cvet, druga spet z razširjenimi presledki med besedami ali kiticami, vse to pa pelje h kultu črke in meditacije ob črkah, kar nas šele po ovinku pripelje do dojetanja celote. Za Vladislava Stresa bi veljalo reči, da dobimo podobo o gozdu šele takrat, ko dojamemo drevo ali drevesa.

V ozadju Stresovega pesnjenja je dramatična vizija sveta, ki se giblje v povečanih amplitudah, med biti in ne-bitu, vizija odrešitve. Skoraj vsaka pesem zaobjema skorajda vesolje: fizično in pojmovno. Lahko bi rekel: v njih se kozmos dotika slehernega delčka obstoja in pesnikova vloga je, da nam ta kozmični obstoj prikaže kot preblisk v doživetju.

Marjan Pungartnik

KAZALO

TAM

ZRCALO	9
OBOŽEVALEC	10
GLINENA SKODELICA	11
DEŽELA KIPOV	12
ONA	13
SLOVO	14
TAM	15
V PLAMENU	16
Dan ko si najbolj trpel ...	17
METULJI	18
GOLOBICE	19
ONKRAJ	20
ON	21

LEDENA PRINCESA IN KIP

LOTOSOV CVET	25
TISTE OČI	26
JUTRO	27
SENCE	28
PAJČOLAN	29
KIP	30
SANJI	31
ONA	32
PRINCESA	33
Hodili so mimo, pod njenim oknom	34
GOZD	35
LUŽA	36
DAROVALKA	37
IGRIVA RADOST	38

SENCE

DVA RODOVA PRAZGODOVINE	40
V mraku v plavajočem gibanju	41
OGRINJALO	42
NIKAR	43
TRAVNIK	44
KEPA	
ENO	45
ŠEPET SKRIVNOSTI	46

KAPNIKI

KAPNIKI	51
POLJUB	52
DOLINA	53
IKAR	54
DVA	55
LJUDJE IZ STEN	56
ZRCALO	57
Takrat ko si bil tako nemočen	58
PROMETEJ	59
VRAN	60
SEJAVKA	61
In ko te srepa pogleda	62
POT K SONCU	63
PEGE	64
IGRA	65
MEGLICE	66
Ko škiliš in vidiš enojno	67
DAR	68
MOČI	69
PREROKBA	70
DVE ČISTO MAJHNI SONCI	71
POT	72
PANDORA	73
POTOP	74

OBISK

OBISK	79
PLESALKA ROCK N'ROLLA	80
Vražji ptič čara barvam smeh – ljudi	81
SIZIF	82
PESTI	83
Nekoč ti drobil je dušo jastreb	84
DIH POMLADI	85
BILA JE...	86
RAZTRGAN	87
USPAVANKA	88
LJUBIMCA	89
SEN	90
REKA	91
Črna jata ptič	92
DVE PO'TI	93
Sen je kača	94
Naj srca bijejo	95

POT

DEKLICA	99
VETER	100
DREVO	101
SANJA	102
SINJA SANJA	103
PTICE	104
Sonček ni balonček	105
PTICI	106
SONCA	107
HIŠA MORE	108
POLETJE	109
DVE DREVESI	110
JIN JANG1	111
Na začetku je bil dotik	112
GORA	113
MOJA USPAVANKA	114

METULJ	115
MARJETICA	116
NARASLE VODE	117
ORFEJ	
pesmi o Orfeju	121
GORA II	121
granatno jabolko	120
ORFEJ	120
 Marjan Pungartnik: KOZMOS SE DOTIKA SLEHERNEGA DELČKA NAŠEGA BIVANJA	 123

MARIBORSKA LITERARNA DRUŽBA

Zbirka eDition 3

Urednik: Marjan Pungartnik

Vladislav Stres:

ZRCALO

Uredil in spremno besedo

napisal:

Marjan Pungartnik

Oblikovanje:

Vladislav Stres in MLD

Izdala

Mariborska literarna družba

kot svojo

253. publikacijo.

Izdelava e-knjige

Mariborska literarna družba

v septembru 2010.

Priporočena cena:

3,00 €

ISBN 978-961-6483-91-9

V zbirki eDition je doslej izšlo:

Tone Dodlek: PIKICA NA LUNI

Tatjana Srebrnič: ZA ZAPRTIMI VRATI

DragoMom: JAGODE, NJAM, NJAM